

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 384/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária, JUDr. Ondrej Polák, s.r.o., Železničná 90, Považská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 14CoPr/3/2024-465 z 22. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. júla 2025 namieta porušenie svojho „práva na spravodlivé súdne konanie, zákonníka práce, ústavných práv a práv zakotvených v Dohovore“ napadnutým rozsudkom krajského súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok zrušil, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh zistil ústavný súd nasledujúce skutočnosti:

3. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom č. k. B3-21Cpr/9/2018-422 z 28. novembra 2023 určil, že výpoveď z 15. januára 2018 daná sťažovateľovi (žalobcovi) žalovaným a doručená sťažovateľovi 23. januára 2018 je neplatná (výrok I), v zostávajúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II) a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (výrok III). Mestský súd ustálil skončenie pracovného pomeru sťažovateľa u žalovaného 21. mája 2018 doručením okamžitého skončenia pracovného pomeru sťažovateľovi do vlastných rúk. Tvrdenie sťažovateľa o tom, že v zásielke, ktorú prevzal 21. mája 2018, sa nenachádzalo okamžité skončenie pracovného pomeru z 24. apríla 2018 (ale pozvánka na mimoriadne valné zhromaždenie žalovaného zvolané na 24. apríl 2018), považoval súd prvej inštancie za výsostne účelové a nelogické. K uplatnenému nároku na náhradu mzdy za obdobie od júla 2018 do júna 2021 súd prvej inštancie skonštatoval, že v danom prípade

sťažovateľ oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní až po platnom skončení pracovného pomeru jeho okamžitým skončením, preto mu nárok na náhradu mzdy nevznikol. Na základe uvedeného žalobu v časti určenia, že pracovný pomer sťažovateľa u žalovaného naďalej trvá, a v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy ako nedôvodnú zamietol.

4. Sťažovateľ podal proti výrokom II a III odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom z 22. októbra 2024 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil a žalovanému priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd skonštatoval správne zistený skutkový stav, ako aj správne právne posúdenie, zároveň sa stotožnil so závermi uvedenými súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe, ktorou sa sťažovateľ domáhal určenia neplatnosti výpovede danej mu žalovaným 15. januára 2018, tento výrok odvolaním napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť, a preto sa tento nárok nestal predmetom odvolacieho konania a odvolací súd nebol povinný sa dôvodmi neplatnosti výpovede zaoberať. Vzhľadom na to, že pracovný pomer sťažovateľa u žalovaného bol ukončený okamžitým skončením k 21. máju 2018, ako správny vyhodnotil odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že sťažovateľovi neprináležala náhrada mzdy za obdobie od 29. júna 2018 do 28. júna 2021, t. j. za obdobie, keď už jeho pracovný pomer neexistoval. Proti rozsudku podal sťažovateľ dovolanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 8CdoPr/2/2025 z 30. apríla 2025 dovolanie odmietol. Dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 447 písm. f) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP z dôvodu jeho nevymedzenia v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 431 až § 435 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podľa názoru sťažovateľa vo veci konajúce súdy rozhodli o jeho nároku na náhradu mzdy v súvislosti s neplatnou výpoveďou nezákonne. Nedostatky v postupe a v rozhodnutiach nižších súdov neodstránil ani najvyšší súd, ktorý jeho dovolanie odmietol.

7. Ústavnú sťažnosť smeruje sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu z 22. októbra 2024, ktorý považuje za protiprávny. Všeobecné súdy vrátane krajského súdu si nesprávne osvojili názor a argumentáciu žalovaného, že náhrada mzdy z titulu neplatnej výpovede mu nepatrí, pretože pracovný pomer zanikol jeho okamžitým skončením.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu.

9. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

11. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06, II. ÚS 442/2014) ďalej vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

13. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd musel zaoberať procesnými súvislosťami sťažovateľom zvoleného postupu, ktorý aj napriek využitiu mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania rozhodnutie o dovolaní ústavnou sťažnosťou nenapáda, ale túto smeruje výlučne proti uzneseniu krajského súdu ako súdu odvolacieho. Z obsahu uznesenia dovolacieho súdu (body 3 a 4) je zrejmé, že sťažovateľ uplatňuje v ústavnej sťažnosti obdobné argumenty, ktoré použil v dovolaní a ktorými odôvodňoval prípustnosť svojho dovolania.

14. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

15. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny

mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (m. m. IV. ÚS 471/2022).

16. Vo veci sťažovateľa sa identickými námietkami, ktoré predstrel v konaní pred ústavným súdom, zjavne zaoberal aj dovolací súd v dovolacom konaní. Aj napriek skutočnosti, že dovolací súd dovolanie odmietol (teda rozhodol procesným rozhodnutím), jeho negatívne rozhodnutie o dovolaní je v konkrétnom prípade bez ohľadu na procesný titul takého rozhodnutia aj výsledkom vecného prieskumu, teda posúdenia dôvodnosti dovolania (body 14 až 15, 24 až 27), čo je pre konanie o ústavnej sťažnosti predovšetkým relevantné. Navyše (a primárne) ak by to tak aj nebolo, podmienka subsidiarity (a teda prístupu k ústavnému súdu) je splnená len v prípade, ak bol skorší prostriedok na ochranu základného práva alebo slobody uplatnený riadne a včas. Pokiaľ by sťažovateľ mienil brojiť proti ústavnej udržateľnosti rozhodnutia o odmietnutí dovolania, mohol k tomu pristúpiť ústavnou sťažnosťou atakujúcou dotknuté rozhodnutie a žiadať tak vecný prieskum dovolacieho súdu, čo však neurobil.

17. Sťažovateľ, poukazujúc na dátum doručenia uznesenia dovolacieho súdu, odvíja zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu od dátumu doručenia tohto uznesenia 22. mája 2025. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, zohľadňujúc predovšetkým subsidiaritu konania o ústavných sťažnostiach, a preto posledná veta § 124 zákona ústavnom súde o zachovaní tejto lehoty je určená na to, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku (pozri IV. ÚS 471/2022, IV. ÚS 398/2022, IV. ÚS 404/2022). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti také námietky neidentifikoval, resp. nemožnosť obrátiť sa s ktoroukoľvek námietkou na dovolací súd netvrdí. Nemôže preto obísť nevyhnutný článok reťazca subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorá je použiteľná až ako finálny prostriedok nápravy v sústave štátnych orgánov.

18. Vychádzajúc z uvedených súvislostí, ústavný súd dospel k záveru, že nemá právomoc rozhodnúť o namietanom porušení označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodov uvádzaných sťažovateľom, a preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (právomoci ústavného súdu predchádza právomoc najvyššieho súdu, ktorého rozhodnutie v dotknutej veci napadnuté nebolo).

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími uplatnenými návrhmi sťažovateľa.

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľa svoju ustálenú judikatúru vo vzťahu k odôvodneniu ako jednej zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde, v ktorej ústavný súd stabilne judikuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 162/2019), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy. Sťažovateľ síce

slovne všeobecne označil právo, ktoré malo byť v jeho prípade porušené, ale nie je konkrétne označené príslušnými článkami ústavy, resp. medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (bod 1 tohto odôvodnenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Dudíťš
predseda senátu